

Trencaclosques polièdric

● El projecte de Xerramequ Tiquis Miquis va sorgir amb un esperit completament lúdic gràcies a la feina de Marc Serrats i Marc Grau, excomponents de Goldfinger. Durant dos anys han anat construint un trencaclosques musical format per incomputables peces i comptant amb la col·laboració de fins a trenta músics de tot tipus de procedència. El resultat d'aquesta tasca es troba recollit en un disc homònim editat per K Industria Cultural i és una mescla entre electrònica, *pop*, *soul*, música llatina, *hip-hop*, rumba i folk català. La rebuda del públic ha estat inusual per un treball així i en pocs dies s'ha col·locat entre els discos més venuts en llengua catalana, tot gràcies sobretot al sistema de comunicació de boca a orel·la.

Però el que ja semblava més difícil és portar tota aquesta amalgama de sons a sobre d'un escenari. La sala Apolo va registrar una nombrosa entrada d'un públic amb ganes de descobrir més peces del trencaclosques polièdric i amb ganes de passar una bona estona. Dj Wagner Pa va anar escalfant l'ambient amb una sessió marcada pel mestissatge. El disc del Xerramequ comença amb un monòleg de Capri però per a l'actuació en directe van voler posar-hi una nota exòtica amb un ball oriental de sis noies al bell mig de la pista de l'Apolo, mentre que a les parets hi havia una exposició de fotografies trucades amb la cara del dibuix del personatge inventat com a logotip de la banda. El grup ja havia fet una petita estrena a la festa dels premis Enderrock la setmana abans, però va ser només un tast de dues cançons que en el seu concert a l'Apolo es va desenvolupar en tota la seva plenitud. Amb Marc Serrats a la guitarra i Marc Grau a la percussió, durant tota l'actuació van anar desfilant tota mena d'amics

Carles Belda (Pomada) donant un cop de mà als Xerramequ Tiquis Miquis. / X.M. / ENDERROCK

i músics com Helena Casas i Carles Belda de Pomada, David Estop (Ensaladilla So Insitent), Miquel Sospedra (Glaucs, Matamala), una bona representació de Dusmiguet encapçalada per Joan Garriga i l'imponent *soulman* de La Thorpe Brass. A sobre de l'escenari hi van arribar a confluïr fins a dotze músics creant un ambient de festa on no va faltar l'homenatge a Ovidi Montllor amb la versió en clau de *hip hop* de La Fera Ferotge o una versió força interessant del *Conxita Casas* de Pau Riba. En alguns moments el concert semblava més un *sound-system* entre amics, i justament d'això es tractava, traient una mica de seriositat a la presentació i afegint-li una bona quantitat de música lúdica. Van repassar gairebé totes les cançons del disc, amb un repertori en què destaquen cançons com la rumba *La Grip* («L'amor és com la grip/s'agafa al carrer i s'acaba al llit»), l'adaptació del poema de Martí i Pol *El fugitiu*, que amb el seu ritme cadenciós podria convertir-se en una de les cançons d'aquest estiu. Una versió distorsionada i *a capella* d'*El Virolai* va ser un punt i final tan inusual com el concert que havíem presenciat.

► **Concert:** Xerramequ Tiquis Miquis

Lloc i dia: Sala Apolo (Barcelona). 14 de maig.